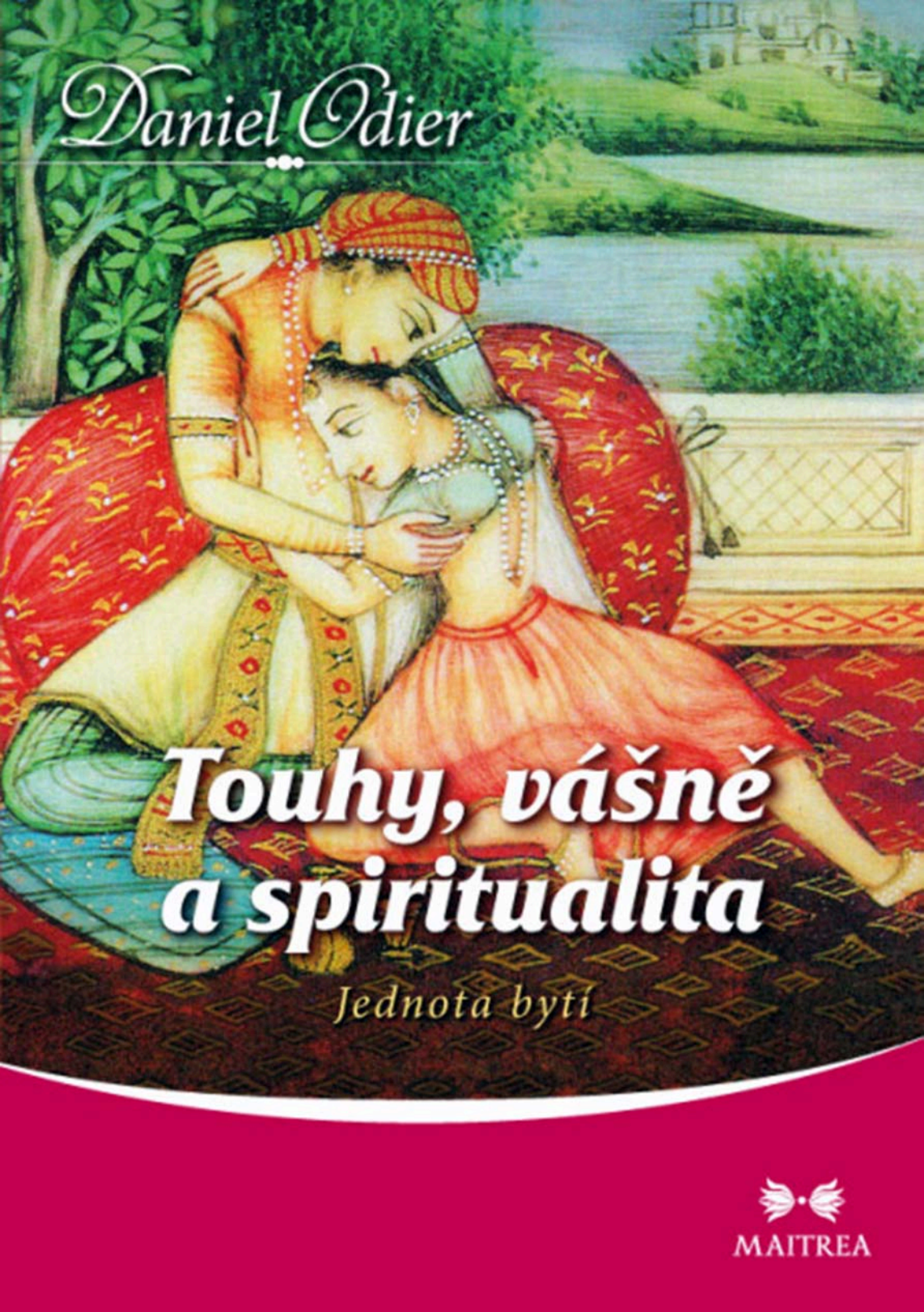

Daniel Odier

Touhy, vášně a spiritualita

Jednota bytí

MAITREA

*Touhy, vášně
a spiritualita*

Touhy, vášně a spiritualita

Jednota bytí

DANIEL ODIER

Přeložila Lenka Adamcová

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Odier, Daniel

Touhy, vášně a spiritualita: jednota bytí / Daniel Odier;

z anglické verze Desire: the Tantric path to awakening přeložila Lenka Adamcová.

První vydání v českém jazyce.

Praha: Maitrea, 2015.

226 stran

Název anglické verze: Desire: the Tantric path to awakening

ISBN 978-80-7500-162-7

233-282 * 118:613.88 * 613.72 * 22/24-584.7 * 233 * 133.4 * 159.9.016.1 * 2-58

- tantra

- sexuální energie

- tělesná cvičení – hinduistické pojetí

- duchovní cvičení – hinduistické pojetí

- rituály a obřady

- mysl a tělo

- spiritualita

- pojednání

22/24 – Náboženství Dálného východu. Indická náboženství. Hinduismus.

Buddhismus [5]

První anglickou verzi vydalo nakladatelství Inner Traditions International v USA v roce 2001. Originální francouzská verze byla vydána pod názvem *Désirs, passions et spiritualité*. České vydání zprostředkováno přes Montse Cortazar Literary Agency (www.montsecortazar.com). Všechna práva vyhrazena.

Daniel Odier

Touhy, vášně a spiritualita

Desire: the Tantric Path to Awakening

Copyright © Daniel Odier, 1999

English translation edition copyright © Inner Traditions International, 2001

Translation © Lenka Adamcová, 2015

Czech edition © MAITREA a. s., Praha 2015

ISBN 978-80-7500-162-7

Nejvyšším cílem poutníka je už nevědět,
o čem rozjímá. Každý člověk,
každá věc je příležitostí k cestě,
k rozjímání.

Lie-c'

Pro Geneviève

Část I.

1.

Hledání: požitkářské, nebo spirituální?

Už několik desetiletí se všemi možnými cestami snažíme osvobodit současně od svého frenetického materialismu i od otřelých náboženských tradic. Zasáhla nás vlna sexuální revoluce; návrat spirituální síly v nejrůznějších podobách nás strhává; nabídky v oblasti „osobního růstu“ se množí až do bodu blouznění. Dnes máme svého šamana, svého duchovního mistra, svého terapeuta, své odbornice na čtení z křišťálové koule a tarotu, své jasnovidce a své čínské nebo tibetské lékaře, zatímco v minulosti jsme měli pouze svého rodinného lékaře a někdo svého psychoanalytika. Hnutí New Age vytvořilo vhodné prostředí pro celou řadu mezitradičních „koláží“ a podařilo se mu změnit autentická mystická hnutí v ty nejnevýraznější a nejiluzornější směsice.

Naštěstí k našim břehům dorazili Tibeťané s jejich úsměvy, smyslem pro humor, důsledností a hlubokou moudrostí – a nejen oni, ale také mistři sufismu a zenoví učitelé, učitelé různých odnoží buddhismu a hinduisté či učitelé severoamerických

indiánů, kteří se ze všech sil snaží šířit své úžasné tradice v celé jejich autentičnosti.

Ty nejtajnější školy si vydláždily cestu do našich současných dnů. Adepti *dzogčchenu*, bonpové, náthové, adeпти školy advaita a aghóriové jsou mezi námi. Praví mistři i šarlatáni si každý den mnou ruce; výcvikové programy a semináře probíhají jeden za druhým po celém světě. Učíme se chodit po žhavém uhlí nebo komunikovat s duchy, meditovat bez hnutí dvanáct hodin denně, upadat do transu, dýchat jako jogíni a jogínky, zaujímat pozice, objevovat své tělo a vlastní smysly, prožívat tantrický orgasmus, recitovat mantry – pokud se nechytíme do sítí sekt, stále skrytějších, nicméně všudypřítomných, aby proměnily naše sny o absolutnu do smutné odcizenosti od naší elementární svobody. Získáváme iniciace, necháváme si otevírat čakry, dráždit kundalíní, opakujeme kabalistické formule, uctíváme všechna možná božstva, rozmlouváme s anděly – to málo, co o těchto tradicích skutečně víme, přetvořené do jistého „konfekčního“, bezprostředně použitelného balíčku... ale v zásadě stále hledáme to samé: jak skloubit zkušenost života v západní společnosti s hlubším vědomím, aby nám to přineslo dokonalé štěstí a uvedlo nás v soulad s naší emocionální a smyslovou podstatou.

Chceme cestu, jež by nebyla v rozporu s naším životem, život, který by si neprotiřečil s naší cestou. Zkrátka chceme harmonické spojení spirituálního s materiálním na dostupné

cestě, takové, jež nebude příliš odcizená běžné kultuře. Chceme dosáhnout pocitu naplnění, aniž bychom museli popírat nádhernou nespoutanost života; chceme světlo a radost, jež by nás přenesly k širšímu, hlubšímu prožitku skutečnosti.

Když se rozhlédneme kolem sebe, můžeme si všimnout lidí, kteří se vrhají do požitekářského hledání rozkoše. Chtějí prožívat naplno své vášně a někdy se jim to daří. Horečně se připoutávají k materiálnímu světu a končí ve stavu chronické nespokojenosti, která je nutí podstupovat stále neurotičtější hledání. Tito lidé často bývají egoističtí; nechávají za sebou široký pás spálené země. Někdy se však přistihneme, že jim tajně závidíme, protože si představujeme, že jsou svobodní. Způsobují, že přirozená a elementární touha po rozkoši rezonuje i v nás. Jejich překypující vitalita nás zasahuje, i když předstíráme, že je odsuzujeme. Některým z nich se dostává požehnání milosti a v požitekářském potěšení objevují jemnější, zušlechtěnější životní sílu. Někteří z nich jsou bystří filozofové.

V protikladu k nim nacházíme lidi, kteří jsou fascinováni spirituálním hledáním a jejichž cílem je očistit se od tužeb a vášní prostřednictvím snahy o omezení vlivu, který mají tyto mocné síly na jejich životy. Říká se o nich, že jsou moudří nebo na cestě k moudrosti. Hrdě o sobě prohlašují, že patří k nějaké spirituální škole. Při jejich sledování někdy můžeme vedle jejich strohosti a odříkání zaregistrovat také známky jisté chladnosti

a tvrdosti srdce a těla, známky určité absence spontánnosti. Celé jejich bytí obklopuje aureola strachu ve vztahu k sexualitě. Jako by sami sebe podrobovali příliš silným tlakům; jejich počestnost se jeví jako poněkud strojená. Jejich tolerance má své hranice, často bývají lehce fanatičtí – vše, co s nimi souvisí, nás ve skutečnosti vede k přesvědčení, že jejich vyrovnanost je pochybná. Zdá se, že by stačilo jen jedno krásné pokušení, aby je vychýlilo směrem k honbě za rozkoší, kterou tak odsuzují u ostatních. Některým z nich se podaří od vlastních vášní se odštíhnout; i oni nacházejí jistý druh milosti a spojení, které jim jejich učení přislíbila.

Naše kulturní a náboženské dědictví jako by nám říkalo, že si musíme vybrat: buď spirituální proti tělu, nebo tělo proti spirituálnímu. D. T. Suzuki, významný zen-buddhistický učenec, kdysi pronesl před svými přáteli – americkým mytologem Josephem Campbellem a psychoanalytikem Carlem Jungem – tento sarkastický komentář na adresu křesťanské tradice: „Příroda proti člověku, člověk proti přírodě; Bůh proti člověku, člověk proti Bohu; Bůh proti přírodě, příroda proti Bohu; velmi legrační náboženství!“¹

Je výjimkou, že by nám požitkářské snahy *nebo* spirituální usilování s jeho zamítáním těla přinášely štěstí, harmonii, radost. V jazyce mystiků je téměř vždy obsažen cíl znovu sjednotit slovník vášně a lásky se slovníkem ducha, což jejich usilování dělá tak šokujícím pro puritány. V našich západních tradicích

povětšinou odsuzujeme ty, kteří jsou vášniví, ať se jedná o služebníky Boží, nebo vědce, filozofy, či umělce.

Održení naší senzuální a spirituální podstaty způsobuje závažné problémy příznivcům obou cest. Obvykle věnujeme určitou část svého života tomu, že se je jednu po druhé snažíme otestovat, vyzkoušet. S úsměvy zbavenými iluzí dovolujeme našim mladým lidem vyzkoušet si jejich vášně, touhu a senzualnost s vědomím, že jednoho dne budou jako my – unavení a z povinnosti způsobní.

Někteří lidé tvrdošíjně vytrvají ve svém hledání, a jsou tak nemilosrdně odsuzováni těmi, kdo očekávají, že se všichni přidají do jejich usedlých řad. Ve středním věku se některých lidí zmocní krátký záchvěv vášně ... a pak zase padnou zpátky, vyčerpaní, protože se stali obětí všeobecného nesouhlasu. Někdy je však tato vášně ožíví a dovede je ke štěstí.

Hodně diskutovaná bývá sexuální revoluce šedesátých let. Zanechala hluboké stopy na naší společnosti, posloužila otázce postavení žen a dovolila nám otevřít se tělu a oprostit se od všemožného utajování a tabuizování v této oblasti. Dnes hovoříme otevřeně o záležitostech, k nimž by se před několika desetiletími žádný časopis podobným způsobem neodvážil vůbec přiblížit.

V éře, kdy kraluje slovo *komunikace*, kdy je možné během několika sekund získat přístup k neomezenému množství informací, si stěžujeme, že jsme ztratili kontakt s vlastním tělem a s ostatními lidskými bytostmi. Trpíme extrémní osamělostí,

trpíme tím, že už se jeden druhého nedotýkáme, trpíme „virtualizací“ svých pocitů, projevů svých emocí a naší senzuálnosti. AIDS v nás probudil takovou úroveň sexuální obezřetnosti, že v sobě naše vztahy nesou zárodky strachu a nutí nás k povrchnosti kontaktů. Naše těla jen stěží dostávají příležitost vstoupit do nezměrného prostoru kosmické hry s bezstarostností a kreativitou.

Jednoho dne dojde nepochybně k odstranění tohoto přízraku a my poznáme nové období sexuální euforie, nadšení, radosti, rozkoše. Tato velká vlna se pak také změní v klidnější vody vlivem do té doby neznámých událostí nebo jednoduše pod tíhou vyčerpání vlastní energie.

Jsme tedy odsouzeni kolísat mezi těmito dvěma cestami? Téměř každý člověk, s nímž se setkávám, v sobě nese hluboké intuitivní poznání, že ve skutečnosti existuje ještě třetí cesta. Příliš mnoho jsme trpěli fanatismem, násilím a odpíráním. Postupně se otevíráme světu a jeho rozmanitosti. V dnešní době muži i ženy hledají cestu, která tyto protiklady znovu spojí s opravdovou láskou a s přijímáním veškeré pestrosti a bohatství, jež v sobě každá lidská bytost nese.

2.

Třetí cesta

V prvních stoletích křesťanské éry tato mystická cesta, jejíž kořeny sahají minimálně do doby 3000 let před Kristem, způsobila revoluci v hinduismu a v některých buddhistických školách. V té době byly všechny tyto tradice prostoupeny poměrně přísným puritánstvím a nápadným vylučováním žen z vyšších úrovní.

Zmíněná třetí cesta se nazývá „kašmírský šivaismus“. Zrodila se v údolí řeky Indu před pěti nebo šesti tisíci lety, prodělala svůj nejpůsobivější vývoj v Kašmíru a Oddijáně (sousední království) a vrcholu dosáhla mezi sedmým a třináctým stoletím po Kristu. Tibetští a čínští mistři buddhismu a Indové různých tradic přicházeli, aby se napili ze Zdroje v bezprostřední blízkosti jogínek, moudrých žen, jež vyučovaly cestu celé osobnosti, a se siddhy, probuzenými nebo dokonalosti dosáhnuvšími muži a ženami.

Tato cesta nesrovnatelné hloubky a důmyslnosti nemá nic společného s produktem, který Západ komercializoval pod pojmem *tantra*. Je to cesta, na níž se člověk vyvíjí

prostřednictvím senzualnosti *a* vědomí. Stojí v protikladu jak k požitkářskému sexuálnímu konání, tak asketickému spirituálnímu usilování, protože opět sjednocuje člověka v jeho celistvosti. Právě tato učení vám zde hodlám předložit, abyste mohli zjistit, jak je uvést do praxe v prostředí každodenního života – a najít tak radost, extázi a svou jedinečnost prostřednictvím přítomnosti v realitě.

„Může být nazváno dokonalým věděním...
jestliže nejsi odevzdáný, když si užíváš hlubokého
potěšení ve světě smyslů?“

zpívá Saraha, jeden z významných buddhistických mistrů, jenž žil někdy mezi druhým a sedmým stoletím. Saraha se stal žákem jedné jogínky zkušené v umění střelení šípů do lidských srdcí. Patřila ke škole *sahadžijá* – „probuzených adeptů spontánnosti“. Navracení smyslů, tužeb, vášní, emocí a sexuality spirituální bytosti je tím nejintenzivnějším a nejodvážnějším vnitřním dobrodružstvím, které si tito mistři buddhismu, hinduismu a kašmírského tantrismu kdy dokázali představit.

Na počátku se tantrické hnutí výrazně distancovalo od puritánských ortodoxních tradic buddhismu a hinduismu. Vycházeli z něj tak významní mistři – filozofové, básníci a umělci – že tantrická kreativita hluboce ovlivnila jak různé školy buddhismu Velkého vozu, tak i hinduismus. Četní dávní mistři

diskrétně zastávali tantrické náhledy. Například védántsý filozof Šankara byl tantrickým mistrem. Současné indické postavy, jako je Rámakrišna, Šrí Aurobindo, Vivékánanda a Ramana Mahariši – ti všichni byli tanrikové. Celý tibetský buddhismus je hluboce tantrický; čínský čchan je prostoupený tímto myšlením do takové míry, že jeho současná učitelka a mistr Yuan-tchao prohlašuje, že „tantrická praxe byla korunováním čchanu“². *Dzogčchen* stejnou měrou ovlivnil kašmírský šivaismus a byl jím sám ovlivněn.

Křesťanství, judaismus, islám, Malý vůz buddhismu a hinduismus nás učí, že musíme touhy a vášně opustit nebo přetvořit, abychom mohli dosáhnout naplnění spirituálního cíle. Tato puritánská pozice byla historicky doprovázena částečným nebo úplným vylučováním žen z vyšších úrovní, z úrovní předávání a vyučování.

Různé tantrické školy však zcela zavrhuje veškerý formalismus, dogmatismus, puritánství, zapuzování žen a existenci společenských kast. Spirituální a mystickou cestu umísťují do společenského kontextu tak, že ruší veškeré rozdíly mezi lidmi. Jsem přesvědčený, že tato hluboká revoluce vykvete do bezprecedentní kreativity v mystické, vědecké a umělecké oblasti, do kreativity, s níž každý člověk získá znovu svou celistvost v absolutním přijímání vlastní přirozenosti.

Mistři těchto škol, dalecí toho dláždit cestu, jež by opěvovala nějaké egoistické snahy o potěšení, nás s kultivovanou,

avšak hravou disciplínou vedou k tomu, abychom neoddělovali nic, co nás činí lidmi, abychom dokázali najít pronikavou cestu žití vlastních tužeb a vášní tak, že je dovedeme do bodu jejich nejvyššího žhnutí, protože „na nejzazší hranici dosahu smyslových orgánů se ego rozpouští“ zpívá Saraha, připoutanost a utrpení mizí.

Právě tuto cestu – bez negace nebo transcendence – zkoumám už třicet let, nejprve s mým tibetským mistrem Kalou Rinpočem, pak s mou kašmířskou šivaistickou učitelkou Lalitou Déví. Od ní jsem dostal svolení předat vám tuto přímou a kosmickou cestu, cestu poznání Já (*pratjabhidžňá*).

Znovuzapojení touhy, smyslů a vášně do spirituality je jediným seriózním prostředkem proti náboženskému a sektářskému šílenství i proti všeobecnému materialismu, protože nic neděsí jejich přívržence tolik jako tato slova a žár, na něž poukazují. Tito lidé mají posvátnou hrůzu ze všeho, co není možné kontrolovat, ovládnout nebo si to podrobit. A dnes je naší touhou, naší vášní získat absolutní svobodu, lásku a naplnění bez spoutaných rukou a nohou. Chceme za sebou nechat svou po předcích zděděnou vinu a plně přijímat tělo, jež je naší jedinou branou do nekonečné skutečnosti. Bez těla bychom nebyli ničím. S ním můžeme být vším.

Americký etnolog Gregory Bateson se také odvážil na toto spleťité území, jež v dnešní době fascinuje značné množství vědců. Sestává, jak Bateson píše, ze

„zkoumání, zda existuje nějaké rozumné a opodstatněné místo pro náboženství někde mezi těmito dvěma nočními můrami (materiální a nadpřirozenou) absurdnosti. ... Konvenční náhledy na mysl, hmotu, myšlení a materialismus shledávám zcela neakceptovatelnými. Zavrhuji současný materialismus stejně silně, jako zavrhuji módní dychtění po nadpřirozenu.“³

3.

Stesk po jednotě

Jedna z příčin našeho utrpení pochází z přítomnosti a má své kořeny v našem nejhlubším nitru; je to jistého druhu nostalgie, stesk po jednotě, jenž občas vypluje na povrch s obrovskou silou nejen v období dětství a dospívání, ale také v dospělosti. Tento mocný pocit jednoty se světem obvykle bývá vykládán nepříznivě. Dospělí hovoří o snění s otevřenýma očima, o mentálním rozrušení, o upadání do stavů více či méně podezřelých a předurčených časem se vytratit. A právě tak tomu obvykle také bývá.

My všichni občas procházíme tím, co bývá běžně nazýváno „krizemi“, při nichž se znovu setkáváme s tímto mocným steskem. Vše, co nás silou zaplaví, co nás přinutí pochybovat o našich dobře regulovaných životech, co nás unáší pryč, co se nás hluboce dotýká, co nás nutí uvědomovat si vlastní hranice, v nás může tento stav jednoty oživit – nebo zneklidňujícím způsobem zdůraznit jeho absenci. V průběhu těchto krizí se cítíme zranitelní, ale neobvykle živí a právě tento pocit, že znovu pijeme z tohoto chvějivého, vibrujícího zdroje, že jsme

součástí božského pulzování, nás postrčí k uskutečnění někdy prospěšných, někdy neutrálních a jindy katastrofických činů.

Tento pocit, tato potřeba svobody, toto „opojení“ nazýváme vášní, a přestože víme, že nám navrácí zpátky život, spouští v nás obvykle jistý pocit viny, jenž jde ruku v ruce se společenským nesouhlasem, jako by žít znamenalo zvykat si stále víc na přidušení, na pomalou smrt. Nikdo, dokonce ani ideály počestnosti neuniknou těmto otřesům, těmto kataklyzmatům, a jestliže bývají nejčastěji mylně vykládány, je to jednoduše proto, že my všichni víme, jak je v zásadě úžasné být těmito vášněmi probuzeni ze své apatie. Ti, kdo tyto stavy milosti ztratili, jsou prvními, kdo budou odsuzovat oběti těchto vnitřních zemětřesení, a mylné chápání pokračuje dál, předávané z generace na generaci.

Moralisté hovoří o ovládní, omezování tužeb a vášní, zatímco fanatici podnikají činy směřující ke zničení těch vášnivých, nikdo však nemůže projít životem bez pocítování stravující podstaty touhy a vášně. Proč nám tyto otřesy působí tak velké utrpení? Proč se po jejich prožití často vracíme do stavu hibernace? Proč souhlasíme s placením přemrštěné ceny, kterou společnost požaduje po těch vášnivých? Není nějaká zásadní chyba ve způsobu, jak orientujeme své životy? Proč se naše ideály neshodují s naším hlubokým intuitivním věděním? Proč souhlasíme s tím, že úžas a zázraky by už neměly být základními kvalitami našich životů?

Toto zřeknutí se vlastního potenciálu má původ nejen v naší výchově, vzdělání a začleňování do společnosti, v životních obtížích, v potřebě najít si v životě své místo, ale především v našem myšlenkovém světě, v naší mytologii, v našich náboženstvích, v našich konceptech úzce svázaných s biblickými texty a naším původem. Prvotní hřích, pád a spása jsou mocnými principy vytvářejícími překážky a pocity provinění. Formují nás do našeho konceptu oddělenosti.

Vždy platilo, že ti, kdo měli moc či byli autoritami, ve všech náboženstvích, se pokoušeli udržet si své pozice tím, že se učinili nepostradatelnými, a tím, že člověku odepírali jeho vlastní svobodnou vůli a jeho možnost být spasen, protože si neuvědomoval svou schopnost přímo zacházet s božstvím nebo ještě lépe vidět božství v sobě. Tito orodovníci se ujali moci a mají v úmyslu si ji udržet. Proplétají se zákruty sociální evoluce, získávají na pružnosti, činí reformy, střídají svou image – ale v zásadě se nic nemění, protože podstata celé záležitosti zůstává nedotčená. Jsou zde, aby popírali naši jednotu s božstvím a aby z tohoto území učinili své výsadní loviště. Po několika tisících letech různých pokusů by se zdálo, že ani trest ani nebeská odměna neuspěly ve snaze dát lidem vnitřní svobodu a naplnění, po nichž dál touží.

Jestliže však přestaneme pověřovat mocí a silou někoho jiného, osvobodíme se od absurdních očekávání, že nás někdo jiný spasí. To vyvolává bezprostřední pocit prostoru a klidu,